לאו קמודית דהא ארעא דידי הוא – Do you not admit that this field is mine.

Overview

The גמרא presents the following case. The מערער claims that the field of the עדים belongs to the מערער, and any and, however, did not produce any עדים that the field was ever his. The מחזיק responded that he bought the field from a מוכר who originally bought it from the מערער (the מוכר did not have a חזקת between the מערער). The ruling is that since the מערער could not verify any connection between the מערער and this field (and the מערער); the field reverts to the מערער Our תוספות will be discussing the efficacy of various different claims of the מחזיק, in this setting.

תוספות will now discuss, under what circumstances the מחזיק will be believed. First תוספות will cite the opinion of the רשב"ם and then תוספות will offer his view.

רשב"ם The פירש רבינו שמואל explained

שנים שלש שור - that if the מחזיק is in possession of the land for three years –

מחזיק and the מחזיק claims 'I bought it from an individual who previously –

דזבנה מינך קמי - bought it from you (the מערער) in my presence; had the מזיק claimed this, the ruling would be -

מחזיק – that the מחזיק would be believed for he has a – מיגו – מיגו – for the מחזיק could have claimed –

מערער שני חזקה – I bought it from you (the מערער) and I have consumed the produce of this field for the three אזקה years.

The מחזיק offered another situation in which the מחזיק would be believed:

מחזיק would be believed:

מחזיק has witnesses who will testify –

מחזיק המוכר יום אחד – that the alleged seller (from whom the מחזיק שה המוכר יום אחד bought the field) was in possession of the land for at least one day; then the מחזיק will be believed, and be allowed to keep the land.

¹ See רשב"ם ל,ב ד"ה אמר.

² Seemingly there should be no need for a מיגוי, the claim of ידי קמי דובנה מינך קמי דובנה מינך אנים should be a valid מענה which is backed up by חזקת ג' שנים. Some commentaries claim that indeed no מיגוי is required; it is merely an expression that the claim of קמי דידי is as good as if he would have claimed מינך זבינתה. Others however maintain that the מינך זבנה מינך מענה has a flaw. The מוכר cannot provide proof that the עדים דדר בה חד יומא he would be believed regardless). It is highly unusual that a person buys and sells property without being there for even a short while between the buying and selling. The מינך זבינתה מיגן דבינתה מיגו מיגוי מי

רשב"ם - and the רשב"ם brought proof to these two rulings; of קמי דידי זבנה and and יש לו עדים דדר ביה -

 3 מרא דלקמן אמרא אוch we learn later concerning a person who dwelt in an attic in the city of אמרא. The אמרא there relates that there was a person who dwelt in an attic for four years and had witnesses to prove it. The מערער came and clamed the house as his. The מדיק claimed (as in our אמרער זבנתה דובנה מינך רב הייא מפלניא זבינתה דובנה מינך ruled that if the מחזיק that the person who sold him the house (four years ago) lived in the house (prior to selling it to the מחזיק) for even one day, then the מחזיק will keep the house. רב הייא בידי זבנה מינך would have also given the field to the מחזיק if he had claimed אמני דידי זבנה מינך.

תוספות comments on the תוספות:

רכדבריו כן הוא – and what he says (that [only] if the וכדבריו כן הוא has a חזקת κ will he be believed if he claims קמי דידי זבנה מינך or he has דר ביה חד that דר ביה חד that יומא is correct provided we are discussing a case –

מערער שדים למערער – where the מערער has witnesses –

היתה שלו שלו – that the land was once his; only then do we require that the מחזיק have a חזקת ג' שנים in order to be believed if he claims – דר ביה חד יומא -

אבל בעובדא דהכא – however in the case before us –

מערער עדים $[5\tau]$ – [where] it seems that the מערער אדים had no that the מערער had no מערער had no מערער had no מערער at all –

מערער **said: 'do you not admit, etc.** that this land was mine'. The fact that the מערער said: 'do you not admit, etc. that this land was mine'. The fact that the מערער said אורי, instead of producing witnesses that he once owned the land, proves that the מערער had no witnesses that the land was once his. He is basing his claim on the testimony of the מפלניא, who stated מפלניא; admitting in essence that the מערער was a previous owner. Therefore, since the עדים has no עדים that he was a previous owner –

מחזיק - if the מחזיק would claim -

- in my presence –

זבנה מינך – he (the מוכר) bought it from you (the מערער)

או דר בה חד יומא would claim that the seller lived there for (at least) one ${
m day}^6$; in these two instances, the מחזיק –

³ מא,ב Our תוספות will shortly cite this incident.

⁴ The רשב"ם there, in רשב"ל explains that if we know that the seller lived there for even one day, ד"ה אפילו not require the מדיק to prove that the seller bought it from the מערער, but rather מערער will argue on behalf of the buyer-אַחיק, that the seller bought it from the מערער. This claim of ב"ד that the מוכר bought the field from the מערער is supported by the הזיק cannot prove that the מערער is supported by the אפילו הד lived there מחודיק cannot prove that the אפילו הד וועם bought the field from the אפילו הד בי"ד, then we do not have a bona fide buyer. People do not buy properties from people in the street. A bona fide buyer will seek for some proof that the seller is indeed the owner of the property. "ב"ד will argue on behalf of a bona fide buyer (in order to bolster trade and protect the consumers), however שיו will not argue on behalf of what may be a bogus buyer and seller.

⁵ See הגהות הב"ח.

 $^{^6}$ תוספות seemingly means to say that the מחזיק claims that he is personally aware that דר בה חד יומא. The words 'דר בה חד יומא ובנה מינך refer both to קמי דידי'. It seems that תוספות maintains that it is not necessary for the מחזיק to prove that the דר בה חד יומא was א מוכר, it is sufficient if the מחזיק merely claims it (just as the

would be believed –היה נאמן

מחזיק שלש שנים אף אף פי פי שלא – even if the מחזיק did not make a three year מחזיק the reason he is believed is because the חזיק has a –

מיגו – מיגו דאי בעי אמר, for he could have said to the – מערער

מערער שלך מעולם היתה שלך מעולם has no מערער has no מוזיק could have simply stated it was never your field, and the field would remain by the 'מחזיק', even though he does not have a חזקת ג' שנים. Therefore when he claims קמי דידי מפלניא זבינתה דזבנה מינך קמי דידי מין הוא he is also believed, with the להש"ם מיגו ולהש מפלניא זבינתה דזבנה מינך הידי חדי ומא קמי דידי מין מידי מידי מערער או הוא קמי דידי הוא קמי דידי מחדיק או מערער הוא מערער has no valid claim to the property. He may have a מיגו but he has no טענה מינו הוא מיגו שורער.

In summation there is a dual מחלוקת between the תוספות and תוספות.

is believed when he claims קמי דידי זבנה מינך is believed to claim דר בה חד יומא since he has מחזיק is believed to claim מחזיק אינון דיבינתה וועדים since he has מרעה (if the מיגו מחזיק ג' שנים was מחזיק and the אבים מחזיק and the מרעה מחזיק וועדים or the להש"ם of מיגו וועדים has no בקשתא בעיליתא however by the case of אבים, the אברא there states clearly that the בקשתא שמוכל be believed only if he brought עדים that the אבינתה דובנה מוכר דב החד יומא אבינתה וועדים. The difference is that אביליתא בעיליתא מפלניא זבינתה דובנה מינך the מחזיק already made his claim that מיגו למפרע היומא, which is not a valid אבים מחל is believed.

⁷ According to some commentaries (see בל"י אות צה) he is not believed if he claims (or even if he brings קמי) that א דר בה הד יומא (see the "" at the conclusion of our תוספות; footnote # 45). If however he claims קמי (see the "" agrees that the מתוספות if there was no הזקת ג' שנים, provided that the מערער has no סוכ"ד ל,ב אות לה Others however disagree (see מהזיק administration) and maintain that if there was no מרצ הוזיק is never believed. Their reason is that there is a flaw in his claim of אוכר אור since three years have not yet gone by and there is no שטר מכירה others say that the מוכר שנום would not want to claim להש"ם, for perhaps the עדים will eventually produce עדים that it was once his.

⁸ The commentaries explain (שיטת הרשב"ם) that even after we verify that the מוכר אדר בה חד יומא was till need the additional concept of טענינן ללוקה in order to award the property to the מיגו המוזיק. The power of a מיגו in order to award the property to the חדר בה חד והטענה מיגו (not a proof), then even with the מיגו (not a proof), then even with the איז מענה הוא מיגו מענה איז הוא מענינן (which does not take effect until we can that can vindicate the מונר מינר מינר (which does not take effect until we can verify that איז יומא מונר מינר מינר מינר מינר מינר מינר מינר מונר מהרש"א on its own merit.

The מחזיק as opposed to מחזיק it is not necessary to have מהרש"א that אינר מונר מחזיק but even if the מחזיק claims מחזיק that, the קמי דידי דר בו חד יומא when he has a בו חד יומא שונר מונר מונר מינר מינר מינר מינר מונר מחזיק אונר שונר מחזיק אונר מחזיך אונר מחזיך

קמי קמי is sufficient to substantiate the claim of עדים; דר בה חד are not required (unless the מחזיק did not claim דר בה חד יומא initially 10).

mill now discuss the issue of a מיגו; a retroactive מיגו. The power of a מיגו is to substantiate an effective claim. An acceptable מיגו is in a case when the litigant could have stated a better argument instead of stating the present argument; as in the case where the מחזיק initially claimed מפלניא זבינתה כו' קמי דידי (which is an effective claim); however it needs to be substantiated that it is indeed true. The מינו substantiates the claim. The מחזיק will be נאמן that it indeed was קמי דידי זבנה מינך or יומא, since he has a מיגו that he could have stated להש"ם. An example of מיגו למפרע is in our case where initially he claimed 'קמי דידי without מפלניא זבינתה כו (which is an ineffective claim). At this point he is not believed (even though he has the מענה of להש"ם) since he has no טענה. Afterwards he makes a second claim that it was 'קמי דידי זבנה וכו'. If we could substantiate this claim, then obviously he would be believed. However, we cannot substantiate this claim of קמי, דידי, since now he has no מיגו; he cannot claim להש"ם (or any other vindicating argument) since he already admitted (by saying זכנה מינך) that it originally belonged to the מערער. It is just that previously, before his original claim of מפלניא זבינתה that is when he had a מיגו. This type of מיגו is called מיגו; there was a מיגו by his first claim, but not by his second claim. תוספות maintains that such a מיגו is not valid, as תוספות will shortly explain. We will not believe his second claim of קמי דידי, since presently he has no valid מיגו to support his claim (only a מיגו למפרע).

אבל ודאי השתא דאמר – however, it is certainly true that now, once the מחזיק stated –

מפלניא זבינתה דובנה מינך – I bought it from 'him' who bought it from you and by saying this, the מחזיק –

הרדה שהיתה שלו – admitted that it originally belonged to the מערער, and since he did not originally claim either קמי דידי זבנה מינך סמי דידי דר בה חד יומא , then the אמי דידי דר בה חד יומא – cannot subsequently claim that the מוכר –

– אמי זכנה מינך – bought it from you in my presence –

מוכר **or** that the מוכר **lived there one day in my presence.** We cannot argue that even in such a case the מחזיק should be believed, since he had -

מיגו למפרע לא אמרינן - for we do not allow a retroactive מיגו. A מיגו can substantiate a claim only if it could have been claimed at the moment of the actual claim. If it could only have been claimed in the past, but not presently; it is not an acceptable טענה מוויק. Therefore, since we cannot substantiate his claim of מיגוים has no מערער and the property reverts back to the מערער.

¹⁰ See previous footnote # 6.

¹¹ See הב"ח.

תוספות will first prove that מיגו למפרע לא מיגו and then explain why it is not a valid מיגו מיגו (זף מא,ב) – as it is evident from the גמרא later (that מיגו למפרע לא אמרינן) –

גבי ההוא דדר בקשתא בעיליתא ארבע שנין – concerning an individual who lived in an attic in the city of קשתא for four years (and had עדים to that effect). A אים claimed the property as his –

מהנה זבנה מינך – and the מחזיק claimed "I bought it from 'him' who bought it from you" (as in our גמרא) –

ר"ה the case came before אתא לקמיה דרבי חייא –

- עדים 'bring מחזיק - he said to the מחזיק 'bring -

מוכר אפילו חד יומא – that the מוכר lived there for even one day –

and I will place this property **in your possession'.** This concludes the quote from the תוספות .גמרא continues with his proof –

הדי לית ליה האי - it seems from the response of ה"ה that if the מחזיק has no דר that the אדים was איי , then –

אינו נאמן לומר קמי דידי דר בה חד יומא – he is not believed to state that the lived there one day in my presence –

מיגו המיגו אמר בעי אמר במיגו המיגו has a מוכר has a מיגו that he could have claimed 'I bought it directly from you (the מערער). The reason this (מערער is invalid, is -

מוכר הודה – since the מוכר already admitted –

מערער **- that he did not purchase** the property **from** the מערער; the מערער מיניה claimed מפלניא זבינתה –

לית ליה תו מיגר - he no longer has the מינך זבינתה מינך הינתה - he no longer has the מינך זבינתה that he originally had; the מחזיק already admitted that it was not מפלניא זבינתיה but מינך זבינתיה. This establishes that when he claims now קמי דידי he presently has no מיגו.

תוספות will now address the issue, why indeed is a מיגו למפרע not effective. Seemingly he is telling the truth, for if he is lying he could have lied originally! תוספות explains:

ואין לו להאמינו במה דקאמר השתא – and there is no basis to believe what he is presently claiming (that קמי דידי דר בה חד יומא) on account of the–

מיגו בתחלה (מתוך) מיגו $[^{14}$ שהיה יכול לשקר בתחלה that he could have originally lied and said I bought it from you –

הודה שהודה – before he admitted that מפלניא זבינתיה. The reason for this is – דלא הוה מסיק אדעתיה – for it never entered his mind –

 $^{^{13}}$ This proof is valid only according to תוספות who maintains that if the מחזיק originally claimed קמי דידי דר it is a valid claim. However according to the רשב"ם who maintains that the claim of דר ביה חד יומא who maintains that the claim of אדים is valid only if there are עדים to that effect, but the מחזיק is never believed even if he initially claimed קמי דידי then there is no proof at all from that גמרא.

¹⁴ See הב"ח.

In the coming section תוספות will cite גמרות which either support or (seemingly) contradict the ruling that מיגו למפרע לא אמרינן.

תוספות anticipates a question concerning מיגו למפרע לא אמרינן:

רב התם רהא דקאמר – and that which רב said there - said there - יהא דקאמר – 'and I saw that it was the opinion of my dear one 18 –

מערער **- that if** the מחזיק would have said to the מערער, that the מוכר –

¹⁶ If the מוכר would have claimed that מינך זבינתה then he would be believed if either the מחזיק was there for three years, or if the עדים had no מרא קמא (with a מרא הש"מ). See however the ר"י at the conclusion of our תוספות. See footnote # 45.

 $^{^{17}}$ On דף מא,ב in the case of בקשתא בעיליתא.

 $^{^{18}}$ רב referred to his uncle הביבי as חביבי.

קמי דידי זבנה מינך – bought it from you in my presence, then ה"י – מחזיק – מחזיק – would have believed the מחזיק –

מיגר אמר בעי אמר מינך דבינתה – with a מיגר for the מהזיק could have claimed I bought it from you – the מערער This concludes the quote from that אמרא. A cursory reading might indicate that ר"ה would have believed the מהזיק even if he would claim now^{19} (after he already stated מפלניא זבינתיה דובנה מינך) that קמי דידי זבנה מינך, he would be believed. This however would be a מיגר למפרע . If this is the understanding in that אמרא, then it contradicts that which תוספות maintains, namely, that מיגר מיגר לאפרע לא.

תוספות corrects this mistaken assumption:

רב – לא קאמר שהיה עדיין נאמן בטענה זו did not mean that the מחזיק will still be believed with this argument of קמי (even after he initially claims מפלניא מפלניא). This cannot be, for it is a מיגו למפרע.

האלא כלומר – but rather רב meant to say as follows –

אי הוה טעין מעיקרא – if the מחזיק would have initially claimed קמי דידי זבנה

קודם שהודה – **before he admitted** that קודם מינך; giving the מערער מפלניא זבינתיה דובנה מינך ; giving the מפלניא זבינתיה דובניה מפלניא זבינתיה דובניה that the מינך קמי דידי would be believed.

חוספות adds some clarification:

מחזיק אטין מעין דאי הוה טעין מעיקרא – and the same rule will apply if the מחזיק would have initially claimed, that the מוכר –

יומא – lived there for one day in my presence; the ruling would be –

דהוה הימך - that the מחזיק would be believed. The claim of קמי ווא is believed with a מיגו whether the מיגו claims מיגו or whether he claims קמי דידי דר בה חד 20

תוספות offers an additional proof that מיגו למפרע לא אמרינן:

ועוד ראיה מסוף [פרק 12] (ד) זה בורר (סנהדרין דף לא,א) – And there is an additional proof that מיגו למפרע לא אמרינן in the end of פרק] – פרק] הוב מטר חוב concerning that woman who was entrusted with a שטר חוב as a

אתתא — concerning that woman who was entrusted with a שטר חוב as a third party. The מלוה and the לוה agreed that she should hold the שט"ח.

שטרא מתותי ידה — The שטר was released by her from her possession to (presumably upon the request of the מלוה who wanted to collect his debt) –

¹⁹ There is a slight indication there that this is what בר meant. The אמרא there states that after the מחזיק claimed that א דר ביה חד יומא there states that מינך אין מפלניא זבינתיה דזבנה מינך told him that if you have witnesses that א יומא you will win the case. בר added that it appeared to him that if he would state א קמי דידי זבנה מינך he would also be believed. ביה חד יומא that א עדים ביה חד יומא that א עדים נומא is valid even now, similarly the claim of עדים דרר ביה חד יומא ביה חד יומא א דידי זבנה מינך however will reject this reading.

²⁰ See 'Thinking it over" # 1.

²¹ See הב"ח.

שטרא בהאי שטרא – She said I know about this – שטר – שטר – She said I know about this – שטר – אמרה לוה בולי – that it is a paid up שטר, etc. The לוה already paid the debt. – however – ולא הימניה רב נחמר – ולא הימניה רב נחמר

אמר ליה רבא - aid to רבא - אמר ליה רבא - מיגו why do you not believe her, she has a מיגו

והא אי בעי קלתיה – **for she could have burnt it;** it was in her possession all the time. If the woman would have burnt the שטר, the מלוה would not have been able to collect with it. Therefore now that she claims that the לוה paid, she should be believed with the אי בעי קלתיה of 24 מיגו אי בעי קלתיה.

שטר אית בבי דינא said to ר"נ] – [אמר ליה said to שטר was established 26 in בי"ד -

אי בעי קלתיה לא אמרינן – we do not say 'she could have burnt it'. This concludes the גמרא in בורר.

תוספות continues with his proof:

אלמא – we may conclude from this גמרא, that –

אף שראינוהו בידה – even though that before we saw the שטר in her possession –

היתה נאמנת לומר דפרוע הוא – she would have been believed to claim that the שטר is paid up –

שטר בעי קלתיה – with the מיגו that she could have burnt the שטר, nevertheless –

בכי דינא – now that it was 'established' in בי"ד – בי"ד

ארחזק שראינוהו בידה – the meaning of אתחזק is that we saw the שטר in her possession –

לא מהימנא – **she is not believed** to claim that it was paid up –

דאין כאן עוד מיגו – for there is no longer any מיגו. Once the woman bought the מיגו . Once the woman bought the מיגו to מיגו saw it, she lost the מיגו she can no longer burn it –

שעל כרחך צריכה עכשיו טענה זו – she presently absolutely requires this argument of פרוע -

שהיא אומרת – that she now claims –

הלוה את רוצה לפטור את - if she wants to exempt the לוה from paying this debt. She has no other options. This means there is no מיגו ²⁷ Indeed she previously had the

²² See 'ח אות הב"ח.

 $^{^{23}}$ There are actually two opposing לשונות in that גמרא as to whether הוספות believed her. איכא דאמרי is citing the איכא איכא .

²⁴ We derive from this, that a מיגו is not limited to merely a better argument. Rather, any course of action that would insure victory in a case can be considered for a מיגו.

²⁵ See 'ח אות הב"ח.

 $^{^{26}}$ תוספות will shortly explain that this means that בי"ד is presently aware of this שטר.

²⁷ This case is entirely different than בקשתא בעיליתא. There are no two separate claims here. The issue of whether בקשתא שהיה זקוק לטענה זו There are no two separate claims here. The issue of whether אסיק אדעתיה שהיה זקוק לטענה זו or not, is relevant only where there are two claims (the original and the current) in which the בעל המיגו is arguing his case. If we were to maintain אסיק אדעתיה וכו' (before she would apply retroactively to the first claim. If however at the time when there was the

option of burning the שטר. If she would have come to בי"ד without (showing) the שטר and claimed פרוע הוא, then she would have been believed with the אי בעי קלתיה of מיגו. אי בעי קלתיה sees the שטר, there is no longer a מיגו. It is merely a מיגו she once had a מיגו. This proves that a מיגו למפרע לא אמרינן.

אוו now cite a different interpretation of the תוספות :זה בורר

רש"י שם אתחזק – and רש"י there interprets the word 'אתחזק', to mean -

שטר אשטר שטר שהיה השטר שטר בי"ד - that the שטר was authenticated by בי"ד. It was a שטר that was notarized by שטר. Therefore the מיגו is not valid against such a שטר; but not because it is a 28 מיגו למפרע.

תוספות rejects s'י"ר interpretation:

ר"י coes not agree to this interpretation – ואין נראה לרבינו יצחק – and the אטר מקוים that notwithstanding that it was a העיר מקויים אי בעיא קלתיה – that notwithstanding that it was a nevertheless, she could have burnt it. What difference does it make that it was a מיגו למפרע אמרינן if שטר מקויים. she has a valid מיגו למפרע אמרינן.

תוספות will now bring yet another proof that מיגו למפרע לא אמרינן:

ועוד ראיה דתנן בפרק שבועת הדיינין (שבועות דף לה,ב) – and an additional proof, for we have learnt in a מלוה says to a לוה says to a לוה says to a לוה - עונ – עונ אינין שבועת הדיינין שבוער – איני שבוער בידך – מנה לי בידך –

אמר לו האך responded in the presence of עדים: yes, I owe you the מנה – מנה אמר ליה אמר ליה אמר ליה אמר ליה תנהו לי give me the מלוה ; if the arresponds that –

נתתיו לך פטור – **I gave it to you** after my admission, the לוה is **exempt** from paying the מלוה. This concludes the משנה.

משנה there challenges from this גמרא there challenges from this משנה

בעדים את המלוה את למאן - to those that maintain that if one lends money in the presence of witnesses

בעדים בעדים – it is required of the לוה to repay the loan in the presence of witnesses. Otherwise the לוה is not believed to claim גמרא. The גמרא כחוות מווע איז יינערייינער איז ווא יינערייינער איז ווא יינערייינער איז ווא איז ווא יינערייינער איז ווא איז ווא יינערייינער איז ווא איז ווא

משנה – but here in the משנה –

presented the שטר), nothing was claimed, then the מיגו is irrelevant. There is a מיגו but no claim which the arm can support. See footnote # 15.

²⁸ It seems that "רש"' disagrees with תוספות and maintains that מיגו למפרע אמרינן. According to מיגו למפרע אמרינן. פיי" without the שטר and claimed that the לוה paid, and then the בי" without the שטר and claimed that the חלוה paid, and then the בי" (רש"י) that implicit in a (מקויים) is the understanding that the לה cannot claim פרוע unless he has valid proof (not just a פרוע במיגו דמזוייף may be believed that לוה אול פרוע במיגו דמזוייף, since it has not yet been established that there is a valid proof.]

כיון דתבעיה בעדים – since the מלוה originally demanded payment from the in the presence of עדים; and the לוה admitted to owing the money, therefore – it is as if he lent the לוה the money in the presence of witnesses –

שנר **and** nevertheless **the משנה** states that the וקתני פטור היה שנה - and nevertheless the משנה states that the משנה - we derive from the משנה that even though he admitted to owing the money in front of witnesses he is not required to repay the loan in the presence of witnesses. ²⁹ This concludes the quote from the משנה (and the משנה).

תוספות continues with his proof:

רמאי קושיא – and what is the question! If we were to maintain that מיגו למפרע אמרינן, then there is no question -

דשאני הכא – for here in the משנה **it is different** that in the case of המלוה את חבירו – בעדים

since he has – פטור is פטור since he has –

מיגו דאי בעי אמר אתמול – a מיגו that he could have said yesterday, when the confronted him –

לא היו דברים מעולם – there was never such a thing; I never borrowed any money from you. If the לוה would have said it then, he would owe the מלוה nothing. תוספות claims that this מיגו from yesterday (which would have acquitted him) should carry over to the present, if we maintain that מיגו למפרע אמרינן. The fact that the מיגו does not make this distinction between the case of the משנה (where there is a מיגו למפרע בעדים (where there is no מיגו מיגו מיגו מיגו למפרע בעדים אחרים) המלוה את הבירו בעדים צריך לפורעו בעדים מולח מולח מולח לולח מיגו did not consider it to be a מיגו שורים מיגו שורים שו

אלא ודאי כי האי גוונא – but rather it is certain than in such a manner; where the מיגו was applicable in the past, but not now in the present – אמרינו מיגו – we do not allow such a מיגו.

תוספות cites another גמרא concerning מיגו למפרע, which requires explanation:

רש"י and that which ומה שפירש הקונטרס בפרק בתרא דכתובות (דף קט,ב ושם) explains in the last כתובות of כתובות

בכי עשאה סימך לאחר – concerning the law of 'identifying it as a marker for another'. The augmentates that if a person sold a field, and in the deed of sale the seller indicated the various boundaries of the field being sold. One of the boundaries of the field being sold was identified in the deed as being adjacent to another field of this seller (the boundary field). The deed of sale was signed by two witnesses. Eventually one of these witnesses was מערער on this boundary field. The מערער brought מדיק that this boundary field was once his, and he never sold it; it was stolen from him. The מדיק brings proof that it is indeed his field since the מערער – seller. This is the only proof the

 $^{^{29}}$ For the s'א ממרא answer on this question see previous תוספות ד"ה חוספות סח [ב]. See 'Thinking it over' # 2. דף קט.א

has to support his claim. The מערער in the משנה is that the מערער lost his rights in the boundary field, since he signed on this deed of sale. This concludes the משנה.

The גמרא there continues:

מערער - that if the אטרער (witness) claims and says – דאם טען ואמר – מוכר – מוכר – זורתי ולקחתיה ממנו – מוכר – מוכר – אחר בשמו – after I signed on the deed whereby I identified it as a marker in his name; in the deed it was clearly stated that the boundary field belongs to the seller-מערער claims that subsequent to the signing of the deed the אטרער (re)purchased the field; the דין is that the אטרער –

באמן – is believed; and he retrieves the field. This concludes the גמרא there.

רש"י interprets the גמרא there, that the reason the מערער is believed, is

- that the same mouth that prohibited him from claiming the field; i.e. his signature on the deed -

הפה שהתיר – is the same mouth that permits him to reclaim the field with the argument that רש"י . חזרתי ולקחתי ממנו elaborates:

דמאחר שיש עדים שהיתה שלו – that since there are witnesses that the field was once his (the s'מערער)

מערער – and the field was stolen from the – מערער –

בות [למחזיק] – and the מחזיק has no rights in this field –

[מערער] אלא על פיו של זה – only by the say so of this

שעשאה סימן לו – that he signed it away as a marker –

מערער **but** the מערער מערער מערער **subsequently claimed that he repurchased it from him.** This concludes s'"י interpretation of the גמרא. The מתרער is believed that הימנה is believed that מורתי ולקחתיה הימנה is believed that מערער in the מערער considers this a valid מערער. הפה שאסר הוא הפה שהתיר at the considers this a valid מערער.

תוספות rejects s"ר" interpretation:

יצחק – it is not acceptable to the ר"י – - - ר"י

דבכי האי גוונא – for in such an instance

מיגו כדפרישית is not acceptable as I explained – מיגו מיגו האמרינן מיגו מיגו אמרינן מיגו -

דעל ידי מה שהיה יכול לטעון תחילה – that on account of what he was originally able to claim –

אינו נאמן עכשיו – **he is not to believed now.** In the way רש"י explained the case, the מערער cannot be believed now that הזרתי ולקחתיה הימנה, just because he originally did not have to sign the שטר. This is considered a מיגו למפרע.

-

 $^{^{31}}$ The מערער מערער actually claimed that the entire boundary field was originally his; however he conceded a narrow strip of land, adjacent to the sold field, to the מחזיק –seller. It was on account of this narrow strip that he signed the deed which stated that the sold field was adjacent to the boundary field. However, claims the מערער, the entire field including this strip is now mine; I repurchased the strip from him as well. 32 See 12 See 12 הגהות הב"ח.

תוספות will now offer his explanation for the כתובות in גמרא.

רבינו יצחק – however it seems to the ר"י –

הזקה שני חזקה (מיירי 33 ן חזר ואכלה שני חזקה – that there we are also discussing a situation where the מערער returned to this field and consumed the three years of – חזקה –

אהר שעשאה סימן – **after he designated** this boundary field **as a marker.** The field belongs to the 'מערער', since he has a חזקה and he claims חזרתי ולקחתיה הימנה; but not on account of any מיגו.

תוספות anticipates a difficulty:

חזקה שני חזקה – and if you will say; if the מערער made a חזקה – it is obvious that he retains the field –

ר"י דנאמן אם משמע לן רבי וחגן - and what is ר"י teaching us^{34} , that the מערער is believed –

משנה³⁵ – it is an open משנה

שיש עמה טענה – that a חוקה which is accompanied by a claim –

This is a valid **הדי זו חזקה.** In this case of עשאה סימן לאחר (according to the 'דיי' interpretation) there is a valid חזרתי ולקחתיה הימנה of three years and a חזרתי ולקחתיה הימנה Why does ר' יוחנן teach us this דין when it is seemingly obvious?!

מוספות answers:

ויש לומר – and one can say –

מערער דלא דעתך דלא and - it may have entered our minds that the מערער should not be believed –

מערער שערער ביון שערער עליו – since the מערער protested against the מחזיק-seller, even - מחזיק – before the מערער שאכלה שני חזקה –

לומר שהוא שלו – saying that this boundary field is his (the s'מערער), therefore he should not be believed when claims that he subsequently (re)bought the field from the מחזיק. The reason is because –

לא עביד איניש דלזיבנה בתר הכי – it is not customary for a person to purchase a field after he מערער on the very same field. Therefore even though the מערער has a חזקה, I might have thought that his טענה, that he bought this field, is unbelievable, therefore - 'יותנן –

קא משמע לך – comes to teach us, that since the מערער has a חזקה we believe him when he claims חזרתי ולקחתיה הימנה.

גמרא דמייתי בתר אוכן – and similarly that story which the גמרא relates afterwards 36 -

הגהות הב"ח See

 $^{^{34}}$ In the גמרא גמרא said that the (מערער for the) מערער is believed, since ר"י ruled this way.

³⁵ See further ב"ב דף מא,א.

אירי בשאכלה שני חזקה — is in a situation where a חזקה was made (presumably by either the מערער or the אפוטרופוס). This concludes the discussion concerning מיגו למפרע.

In summation: מיגו למפרע חוספות cites various מרות מחוס in conjunction with מיגו למפרע מיגו מיגן. In the case of שם אידי מיגו שליתא שליתא שליתא שליתא where בקשתא בעיליתא שליה would be believed, it is to be understood that only if he would originally claim קמי דידי זבנה מינך he would be believed. However presently it is a מיגו למפרע מיגו (That is why דידי דיבה הדי ומא that עדים that עדים איב בי"ד sees the מיגו למפרע לא אמרינן אמרינן sees the בי"ד היוא איב בעי קלתיה, since מיגו למפרע הפה שאסר למפרע מיגו למפרע לא אמרינן (דידי מיגו בידי is not acceptable.] Similarly we can derive this from the case of מיגו למפרע לא למפרע לא מנה לי בידך למפרע לא שאסר) למפרע לא למפרע מיגו (הפה שאסר) למפרע לא that מנה לי בידך believed on account of מערער the מערער there made a proper הפה שאסר הזקה.

תוספות returns now to our case of מינות זבנתה זבנה מינך. In the case of בקשתא בעיליתא , where the מחזיק was there for four years and made a proper חזקה everyone agrees that if the מחזיק subsequently brought עדים that the מוכר was מוכר , the property would remain by the מחזיק . He would retain the property on the basis of his מענינן and the טענינן that the מוכר bought it from the מערער (at least) four years ago and the מיוה של מערער was not מוהר מחזיק and the מוכר Both the מוכר מחזיק retain the right to the field on the basis of the (שיש עמה טענה של טענינן).

The question arises in the case where the מחזיק did not make a חזיקה. According to ווספות if the מחזיק would have claimed קמי דידי זבנה מינך (or אחזיק (or מחזיק (קמי דידי דר בה חד יומא), the מחזיק (קמי דידי דר בה חד יומא), the אחזיק לא היה שלך מעולם מיגו הפרפוע מחזיק מחזיק הפרפוע לא היה שלך מעולם מיגו המינך הפרפוע מחזיק אום מחזיק אום מחזיק, can he subsequently bring דר הד יומא מובר on one hand since there are בה חד יומא that דר בה חד יומא מובר then דר בה חד יומא מערער on behalf of the מובר להש"ם להש"ם מיגו מיגו מיגו with a מיגו מיגו להש"ם מיגו להש"ם מיגו אחזיק האוופ מיגו מחזיק מיגו אחזיק, while it may serve as a מיגו מחזיק since the מחזיק already admitted that it belonged to the מדיך מחזיק מיגו למפרע המחזיק it מיגו למפרע מיגו למפרע. The מוכר discusses this issue:

ובעובדא דידן – and in our case where the מחזיק claims 'ובעובדא and he had no מפלניא זבינתה and the עדים had no מערער that it was originally his –

מחזיק סהדי - if the מחזיק would have subsequently brought - שיתר - would have subsequently brought

דר ביה חד יומא – that the seller lived there (in the field) for one day – ביה חד יומא – it seems to the "בראם –

 $^{^{36}}$ This is the story of the אפוטרופוס who argued before אביי, and to whom אביי agreed; based on the ruling of ר' יוחנן agreed; based on the ruling of ר' יוחנן was mentioned. See ר' יוחנן here, who changes the גירסא from דמייתי שם א דמייתי דמט, דמייתי דמט, דמייתי שם א דמייתי דמט דמייתי שם א דמייתי שם א דמייתי בתר הכי דמייתי שם א דמייתיתי שם א דמייתי שם א דמייתיתי שם א דמייתי שם א דמייתיתי שם א דמייתי שורייתי שם א דמייתי שורייתי שם א דמייתי שורייתי שורייתי שורייתי שורייתי שורייתים א דמייתיתי שורייתיתים א דמייתיתייתיתיתים א דמייתיתיתים א דמייתיתים א דמייתיתיתים א דמייתיתים א דמייתים א דמייתים א דמייתים א דמ

³⁷ The alternative is that תוספות is citing the גמרות in a וו ואין צ"ל זו manner: We do not say מיגו למפרע even when there were two claims, and by the first claim there was a בקשתא בעיליתא) [albeit with an ineffective בקשתא בעיליתא], since אסיק אדעתיה אסיק אדעתיה when there was never an original claim which the are could have supported (אי בעי קלתיה); and it goes without saying that מיגו למפרע לא אמרינן אמרינן (מנה לי בידך). See 'Thinking it over' # 2.

לארעא בידיה $[^{38}$ לארקמי לארעא בידיה – that the land would be placed in the possession of the possession.

אף על גב דליכא מיגו – even though the מחזיק has no longer the להש"ם of 39 להש"ם, for as previously stated it is a מיגו למפרע –

מדיק שענינן ללוקה – nevertheless the מחזיק will get the field since there is a rule that בי"ד argues on behalf of the buyer. The buyer has מוכר that the מוכר שנים אדים that the מוכר שני"ד, this makes him a legitimate buyer; therefore בי"ד will argue on his behalf. תוספות goes on to explain that בי"ד will argue -

לומר באמן לומר – that since the seller is believed to claim – מאחר שהיה המוכר נאמן לומר – I bought it from you (the מערער) and the מוכר would be believed (even though he has no חזקה) –

מוכר שלך מעולם **with the במיגו דאי בעי אמר לא היתה שלך מעולם could have said** to the מערער **it was never yours;** we are discussing the case where the has no מוכר that it was ever his. Therefore (claims בי"ד since if the מוכר were here and claimed that he bought it from the מערער have been believed, therefore the מחזיק who bought it from the מוכר gets to keep the field.

מוספות anticipates a (side⁴⁰) difficulty with this reasoning:

ואף על גב דהאי לוקח ידע שהיתה שלו – and even though that this buyer (who is claiming מערער'; for he himself says 'מערער' אונים מינן (מפלניא זבינתה דובנה מינך' – 'דובנה מינר'

מערער **and** this buyer- מהדא **is like one עד w**ho testifies that the מערער was a מהיק. The question is; how can we believe the מוכר that he bought it from the מערער with the אמר להש"ם להש"ם מחזיק is testifying that it did belong to the מערער מערער with the מיגו be a מיגו is an עד אחד who contradicts the מיגו of the מוכר מיגו of the מוכר להש"ם אוכר מיגו who contradicts the מוכר מיגו אוכר להש"ם אוכר להש"ם would not readily claim עד אחד who contradicts him.

responds:

מרגו הרי מקום הכל הער – **nevertheless it is a** valid מיגו; notwithstanding that there is an who contradicts him. An ע"א is not sufficiently strong (in some cases) to compromise the מיגו.

תוספות proves his point:

גמרא גבר בכא דרבי אבא בא בדמן (דף לג,ב) בי נסכא אבא – as is indicated in the גמרא later concerning the 'piece of silver on which רבי אבא ruled. In the (famous) case of נסכא (ראובן) grabbed away a piece of silver from his friend (שמעון) in the

יי See הגהות הב"ח

 $^{^{39}}$ It seems (according to the מפלניא זבינתה ול originally claimed that מפלניא זבינתה דדר בה חד יומא קמי (דשב"א then he would surely be believed. In that situation both the חובר and the מיגו, then he would surely be believed. In that situation both the מיגו and the מיגו have the (same) מיגו simultaneously. However in this case where the מחזיק how can the מחזיק and the סמדוים מחזיק has but the מובר does not! See footnotes # 42 & 45.

 $^{^{40}}$ This is a side issue whether we say a מיגו במקום עד אחד. The main issue is how the מוכר of the מוכר can grant the field to the מיגו who does not possess this מיגו.

ראובן $[\tau]^{41}$ הו[ה] – that were it not for the fact that ראובן was – was – obligated to swear but could not swear; if not for that fact, meaning if ראובן would not be obligated to swear –

היה נאמן במיגו לומר – he would have been believed to claim, that – T grabbed my own piece of silver –

מיגו דאי בעי אמר לא חטפי – with a מיגו since he could have claimed I did not grab anything –

מוכר מהוייב שבועה – and here in the case of מוכר מפלניא זבינתה וכו' – and here in the case of מוכר מוכר לא הוי מחוייב שבועה if he would claim להש"ם would not be obligated to swear against the admission of the מינך זבנה מינך The reason is –

Therefore even if we consider the מחזיק as an ע"א that the field belonged to the מערער in the past it does not diminish to strength of the מיגו which the מיגו can claim מיגו weakens a ע"א. This concludes the issue whether we say a מיגו ע"א. במקום ע"א.

תוספות now offers a proof that in the case of מיגו the מיגו can be applied to the מוכר on behalf of the מחזיק even if does not apply to the 42

וכהאי גוונא מצינו בסוף המוכר (את הבית 43) (לקמן דף ע,א) – And we find something similar in the end of [את הבית אמוכר (את הבית פרק המוכר (את הבית)

בשטר אצל הבירו בשטר – concerning the case when someone deposits something by his friend with a note of deposit. רב הסדא ruled that if the bailee (נפקד) claims that he returned it to the מפקיד he is believed (with a שבועה) even against the שטר. The reason is because the נפקד has a מיגו ; he could have claimed ישטר; they were

⁴² See footnote # 39.

⁴¹ See הגהות הב"ח.

⁴³ See הב"ח.

accidently lost. A אונסים from אונסים (if he swears). This claim of returning is valid only if there is a נאנסו (if he swears). This claim of returning is valid argument, since the מפקיד has a שטר which indicates that the פקדון was not returned.

The גמרא there discusses also the case where this note was presented by the depositor, to the orphans of the שומר. The ruling is that the יתומים, because בי"ד claims on behalf of the יתומים (the rule of טענינן), that their father (may have) returned it. This concludes the גמרא there.

תוספות continues with his proof.

בי"ד will not claim on בי"ד will not claim on that there was an יתומים. Seemingly that would have been the simplest solution to protect the יתומים, by claiming נאנסו Nonetheless בי"ד will not claim נאנסו behalf of the יתומים since an אונס is not a usual occurrence. בי"ד dos not want to appear frivolous in its actions. Nonetheless, even though בי"ד will not claim בי"ד

החזרתיו לך $[^{44}$ ון החזרתיו לך – nevertheless בי"ד will claim on behalf of the יתומים that the father returned it to the מפקיד and the יתומים will be exempt from paying for the object –

כיון שאביהם היה נאמן בטענה זו –since their father would have been believed with this claim; had the father himself claimed that he returned the object he would have been believed –

נאנסו בעי אמר נאנסו. We derive from that במיגו דאי בעי אמר נאנסו that even though the persons whom we are trying to protect (in this case – the מיגו do not have a מיגו , nevertheless since the original party (in this case - the father) had a מיגו ; it is irrelevant whether the מיגו have a מיגו . The same holds true in our case where the מוכר brought עדים later that the מוכר מהדי הד יומא מוכר אוכר מיגו still has a מיגו of מיגו , since the מוכר never admitted that it ever belonged to the מיגו . It is only the פקדון that lost the להש"ם fo מיגו of מוכר that lost the מיגו that is sufficient, even though that the party whom we are protecting (in our case – the מיגו of מהזיק has no מיגו.

תוספות offers a dissenting opinion:

- and the ר"י says –

דלא דמי דהמוכר את דמי – that our case is not similar to that case in פקדון , concerning the פקדון –

מוכר אם היה רוצה המוכר – for here in our case if the מוכר would want – לזכות בטענה זו – to acquire the rights to the field with this claim – מערער – that it was never yours (the מערער), then – לא היה מעכבה הלוקח – לא היה מעכבה הלוקח

– שהרי יודע היה – for the buyer had already known –

 $^{^{44}}$ See הגהות הב"ח אות.

שהיתה שלו – that it did belong to the מערער. ⁴⁵ In the case of פקדון if the father had claimed נאנסו then the יתומים would be פטור. Therefore even though we do not claim נאנסו for the יתומים, nevertheless the claim of גאנסו acquits them; the יתומים do not contradict the מגו Here however had the מוכר come after the נאנסו said. נאנסו מיגו and said to the מערער that the field was never yours; then ultimately the לוקה would lose the field. The מערער would claim that the alleged מוכר never bought it from me, since he claims להש"ם; and you the מחזיק admit that it was once mine. Therefore we cannot use the מהנו מחזיק for the benefit of the מחזיק, since the מחזיק contradicts this very same מיגו ⁴⁶. מיגו

תוספות discusses a related issue:

ר"ח wrote: we have כתב רבינו הנגאל ראינו לרבותינו הגאונים זכרונם לברכה seen the view of our Rabbis the גאונים ז"ל

של מחזיק who now lost this field – דהאי מחזיק

לית ליה למיחת לדינא – cannot enter into a lawsuit –

בהדי מריה דארעא – with the original owner of the land (the מערער) –

מוכר who sold it to the מוכר who sold it to the מוכר

מערער **enters** in a lawsuit with the מערער. The reason is that the מערער can say to the מחזיק you and I have no business with each other. I did not sell you anything, so you can have no complaints against me. The only one that the מחזיק can sue is the מוכר, who sold him this field ⁴⁸

תוספות offers a dissenting view:

רשב"א - the רשב"א does not agree with the ruling of the גאונים –

₹7 – for we have a ruling, that –

כל זכות שתבא לידו – any rights that he may acquire –

מכר ראשון לשני – the first buyer (the מוכר) sold to the second buyer (the מחזיק

מערער לדחות ולומר לו – and the מערער cannot push away the מחזיק and say to him -

⁴⁵ It would seem that the אדים דר בה חד disagrees with the רשב"א only in the case where the מחזיק bought עדים דרר בה מפלניא זבינתה דדר בה חד However if he originally claims, מפלניא זבינתה דובנה מינך after he initially claims יומא אינד, דובנה מינך, then both the לוקה and the מוכר would be acquitted with the יומא קמי דידי. דובנה מינך. See however the מהרש"א בד"ה בא"ד אי. See footnotes # 16 & 39.

⁴⁶ One possible way of explaining the מהלוקת between the רשב"א and the ר"ב is that they differ in the explanation of a מיגו. The "ד maintains that a מיגו functions as a זכות הטענה, therefore since the contradicts the טענה of the מיגו he cannot derive any benefit from it. The רשב"א however may maintain that a is a בירור that the מוכר is telling the truth. Once we establish that בירור, then automatically the מחזיק is in the field. [The difficulty with this explanation is that seemingly טענינן and סירור do not go hand in hand.] Another approach may be; what is the גדר. The "עשנינן could maintain that בי"ד claims that originally before the מוכר sold it to the מוכר could have acquired it from the מערער, and therefore the מענינן did not contradict that original מיגר will maintain that טענינן reflects '"כי"ל claim now after the מוכר (allegedly) sold the field to the מערער; in which case the מחזיק contradicts the מיגו

⁴⁷ This is perhaps what the גמרא means when it states: זיל לאו בעל דברים דידי את!

 $^{^{48}}$ It would seem that according to the מוכר even if the מוכר has אדים דדר בה חד יומא, it is only the מוכר can take the בי"ד, not the לוקח. This would conflict with the previous רשב"א.

אר בעל דברים דידי את **you are not my litigant;** we have no common interest. Whatever right the original מוכר has to contest the מוכר concerning this property that he claims he bought from him; all these rights are transferred to the subsequent buyer; the מחזיק.

The רשב"א proves his point:

בהדיא – and later we find explicitly – concerning the one who dwelt in an attic in – קשתא – קשתא –

מערער דלא מצי למימר ליה בעל מערער בער מערער בער למימר למימר לידי את אידי - you are not my litigant – מחזיק would have found עדים איז שנים שוויק would have found מחזיק would have found מוכר ביה ההוא גברא אי הוה משכח דר ביה ההוא גברא אי וומא lived there for one day – would have placed the property in the possession of the בעל דבר 49 We derive from there that the מערער מערער.

In summation: There is a מחלוקת between the רשב"א and the ר"כ. The רשב"א maintains that even if there was no מחזיק the מחזיק can subsequently bring דר בה חד יומא that עדים and he will retain the field on the basis of טענינן. The ר"כ argues that in this case the מחזיק מחזיק מחזיק מחזיק of the מיגו of the מיגו מוכר.

We say מיגו במקום ע"א, when the ע"א is not שבועה a מחייב; e.g. by פרקע etc.

The מערער and the מדויק is not a בע"ד of the מערער and the רשב"א disagrees.

Summary

תוספות maintains that if the עדים has no עדים then the מחזיק is believed (even without מחזיק to claim that ידי מפלניא זבינתה דזבנה מינך קמי דידי מפלניא זבינתה דזבנה חדינתה מינך אום. T

We do not say מיגו למפרע. Nevertheless, according to the מחזיק, the מחזיק may bring דר בה חד יומא דר בה חד , and will retain the field on the basis of . The מענינן disagrees. The גאונים maintain that the מחזיק is not a בע"ד with the מערער.

Thinking it over

-

⁵⁰ See footnote # 20.

2. תוספות proves from the מנה לי בידך מנה לי בידך. that תוספות לא אמרינן. ⁵¹ Seemingly that case is entirely different, since originally when he had the ark he did not attempt to acquit himself, but rather to obligate himself, by saying 'I owe the money'. How can we possibly derive from there that מיגו פיגון?

בריך רחמנא דסייען!!!

Blessed be the Merciful one Who assisted us!!!

⁵¹ See footnotes # 29 & 37.